

Abstract. In the paper are presented three ideas relevant to topical social problems. On the basis of philosophical interpretation of the Gauss's law for normal distribution of mass phenomena the author makes conclusions for the representativeness of political ideologies in society. The second idea is the ideal state – it is considered as a mathematical model of the future. The third idea is oriented to the scientific management of a future state.

Key words: shock policy, mathematical models, ideal state.

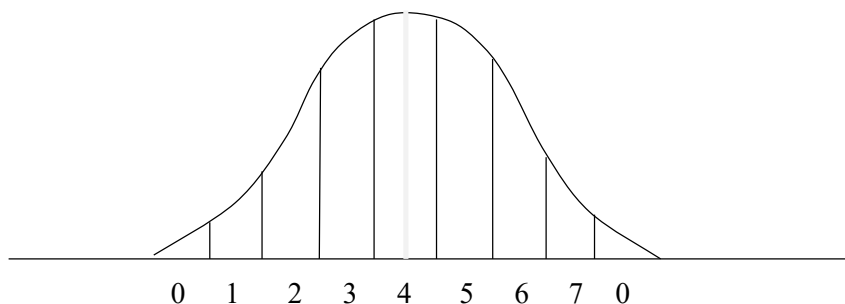
Искам да предложа на вашето внимание три идеи по актуални социални проблеми.

Първата идея засяга един от фундаментите на политиката – партиите. Становището, че няма нужда от партии, е погрешно.

Партиите са катализатор на обществения живот. Така че те са необходими. Въпросът е колко да бъдат те за пълноценния политически живот. При наличието на една партия нямаме избор, т.е. свобода. При съществуването на голям брой партии, както е сега, се затруднява изборът, т.е. угнетява се свободата.

Всяка партия се идентифицира с определена идея и цвят. Цветовете, на които се разлага светлината, а тя е сянката на Бога и затова е максималната скорост на материята (2-и постулат на Айнщайн), са седем: червено, оранжево, жълто, зелено, синьо, тъмно синьо и виолетово. Следователно и максималният брой необходими партии е седем. Разположени от ляво на дясно са, както следва: червено комунисти–социалисти, оранжево: социалдемократи, жълто: социаллиберали, зелено: земеделци и еколози, синьо: либерали, тъмно синьо: консерватори и виолетово: националисти.

Съгласно закона на Гаус за нормалното разпределение на масовите явления (Stahl, 2006) идеалното представителство на всяка партия при 100% гласуване е следното:

0. Екстремисти – 2%
1. Комунисти–Социалисти – 6%
2. Социалдемократи – 13%
3. Социаллиберали – 19%
4. Земеделци и еколози – 22%
5. Либерали – 19%
6. Консерватори – 13%
7. Националисти – 6%

Партиите да се издържат от членския си внос, а не да се субсидират от бюджета освен по време на избори чрез телевизионно време или други медии.

Създаването на нови партии извън седемте не е възможно, тъй като това е границата, поставена от Бога чрез светлината.

Втората идея касае проблема за идеалната държава. Идеалът – това е реален математически модел на бъдещето.

„Осъществяването на идеала би съвпаднало с края на историята, което означава, че той е недостижим и е само израз на регулиране, дава посоката към целта и ръководи човека по-скоро като чувство за вярна посока, отколкото като ясен образ и резултат. Идеалът може да се представи във вид на образ само в изкуството – под формата на прекрасното“ (Кант, 1993).

Възможна ли е идеална държава?

Да, ако всеки има достатъчно и никой – в излишък, който е също толкова вреден, колкото и недоимъка.

Как да се постигне това?

Като всеки дава от себе си всичко, на което е способен, и взема толкова, колкото му е необходимо. Но това е Божествен принцип, биха казали някои! Да, ама не! (както казва Достоевски в „Братя Карамазови“). Това е принципът на комунизма, но с обратен знак, т.е. от тебе се изисква и на тебе ти се дава по преценка на други.

Каква е разликата между потребности и пороци и кои са критериите за тяхното разграничаване?

За биологичните потребности (храна, сън, секс) и пороците (чревоугодие, мързел, похот) критерият са здравето и болестите.

За социалните потребности (подслон, дрехи, топлина и др.) и пороците (алчност, завист, злоба) критерият е справедливостта, а тя се изразява чрез собствеността. По принцип всяка собственост е „кражба“ според св. Василий Вселики и св. Йоан Златоуст, защото човекът е безспорен собственик само на своите достойнства и пороци. Но тъй като всеки човек има лични потребности, то за задоволяването им трябва да има и лична (фамилна) собственост. Обществените потребности се задоволяват от обществената (държавна) собственост. Частната собственост няма обосновка и оправдание. Тя е начин за експлоатация (печалба), т.е. използване на наеман труд, без да го заплаща в пълен размер („Всяка печалба е незаплатен човешки труд“ – Маркс). Особено непонятно е съществуването на частни банки, тъй като парите са изключителна държавна собственост. Затова те трябва да се национализират. Същото важи и за застрахователните дружества, енергетиката, външната търговия, търговете и всички крупни предприятия и учреждения. Земите и горите не са само икономическа категория, те са и територия на държавата, за които се е проливала кръв. Те трябва също да се национализират и да се дават под аренда или като лична (фамилна) собственост само на български граждани.

За духовните потребности и пороци критерият е свободата, а тя се изразява в творчесвото. Свободен е само този, който може да се самоограничава и да „робува“ на Бога. Абсолютно свободен е само Бог, а за човека най-голямата свобода е законността.

Третата идея е за една бъдеща модерна държата. Какво имам предвид?

Деленето на населението в една държава на столичани и провинциалисти е анахронизъм и обида за човека, останало от миналото и особено сега при наличието на Интернет и други комуникации, включително и транспортни, когато светът е едно „голямо село“.

Моето виждане по този въпрос е следното:

Да се създаде единен център на управление – ЕЦУ по подобие на ЦЕРН, а не специален град столица.

Този център да се изгради в географския център на България – местността Узана, или в близост до нея (връх Шипка и връх Бузлуджа). Архитектурно да наподобява манастир или замък (град Бразилия – портокал, град Аурувил – спирала).

За да се получи максимален ефект от управлението на държавата, трите власти – законодателна, изпълнителна и съдебна, трябва да работят в синхрон и хармония, т.е. да са разделени, но не разединени. Поради това е необходимо Република България да стане Президентска република, тъй като само личността носи отговорност, а не колективните органи. Президентът трябва да обединява усилията на трите власти. Неговата роля да е като нулата в трифазния ток, т.е. без нея никоя фаза не може да работи. Така и трите независими власти да са „зависими“ от президента.

Законите да се гласуват най-малко с 51% от депутатите, а не от присъстващите в залата. Върнат закон от президента да се прегласува с квалифицирано мнозинство от 2/3 от депутатите, а не от присъстващите в залата.

Парламентът да се състои от (80–112) депутати, т.е. толкова, колкото да се формират парламентарните комисии – 16 на брой. Всяка комисия да се състои от 5 или 7 депутати.

Депутат, неприсъствал на три заседания на комисията, на която е член, или в пленарна зала, по неуважителни причини, да отпада и на негово място да влиза следващият от листата. Депутат не е професия и затова трябва да бъде избран най-много за два мандата, тъй като се нарушават принципите на демокрацията – изборност и мандатност. Да отпадне депутатският имунитет.

В правителството един или двама от министрите да са от опозицията, за да контролират отвътре решенията му.

Съдиите и прокурорите да са избираеми и мандатни. Да нямат имунитет.

Ето това са идеите, които исках да споделя с Вас. На едни те ще се сторят нелепи и парадоксални, на други – абсурдни, на трети – дори налудничави, а на четвърти – революционни. Нека всеки от Вас да направи своя избор към коя от тези квалификации ще ги отнесе... но като правило светът се движи от „людите“, т.е. хора с идеи, а не психично болни, а се крепи от нормалните.

Ще цитирам един стих от Гьоте:

„Вярваш ли, че можеш нещо – захвани се с дух и тяло.

В дързостта има гений, власт, вълшебство. Захванеш ли се и умът ще се разпали. Започнеш ли – и делото ще се свърши.“

Време е за решителни действия. Да започнем битката за възможността на „невъзможното“.

И както светите братя Кирил и Методий промениха триезичната догма, като създадоха славянската писменост за богослужебни цели, нека и ние да променим политиката, особено сега, когато предстои отбелязване на 830 години от въстанието на братята Асен и Петър (1187 г.) и създаването на Второто Българско царство тук, във Велико Търново.

Нека и ние създадем Четвъртата българска модерна държава по нов модел като държава на духа.

И Бог да благослови святоето ни дело. Амин!

ЛИТЕРАТУРА / REFERENCES

1. **Кант, И.** 1993, Критика на способността за съждение, С.: АИ „Марин Дринов“. // **Kant, I.** Kritik na sposobnostta za sujdenie, M. Drinov Publisher.
2. **Stahl, S.** 2006, The Evolution of Normal Distribution – In: Mathematics Magazine, Vol.79, № 2, 96–113.